

дъхъ, цѣлувна я и хвъркна пакъ къмъ синото небе. Колко бѣ щастлива малката лай-кучка! Никой не може изказа колко щастлива бѣ! Много врѣме тя не можеше нищо да мисли. Тя се срахуваше да погледне къмъ бужуритѣ и лалетата, за да ги не разгнѣви.

Наистина, цвѣтата въ градината бѣха много разгнѣ-

вени, защото чучулигата бѣ дигнала такъв шумъ около простата лай-кучка, а никакъ не погледна даже къмъ тѣхнитѣ свѣтли прѣмѣни.

Въ това врѣме въ градинката влѣзе едно момиче. То носѣше ножици, които блѣщѣха на слънцето.

— Какви хубави лалета! — каза то и трѣгна право къмъ лалетата. „Клъцъ, клъцъ, клъцъ!“ викаха ножицитѣ, догдѣ изрѣзаха всички до дъното.

„Охъ, охъ“, викаше лай-кучката, „колко ужасно е това! Колко съмъ щастлива, че не съмъ тъй голѣма и хубава като тѣхъ!“

II.

Когато на другата сутринъ лай-кучката се събуди, тя пакъ чу птичката да пѣе. Но какъ тѣжно звучеше нейната пѣсенъ сега! Бѣдната птичка! тя имаше защо да бѣде тѣжна. Двѣ немирни момчета я бѣха уловили съ примка и бѣха я затворили въ една клѣтка; покачена на отворения прозорецъ. Бѣдната

птичка пѣеше за зеленитѣ ниви, кждѣто вече никога нѣма да почива и за синьото небе, къмъ което вече никога нѣма да хвърка.

Малката лай-кучка се наскърби тъй много, че забрави за своето сребърно облѣкло и за златното си сърдце.

Тя искаше нѣкакъ да я утѣши. Но какво можеше да направи тя — просто, малко цвѣте?

Вратата на градинката се отвори и двѣ момчета излѣзоха отъ тамъ.

— Какъвъ хубавъ чимъ! — извика едното, — да го откопаемъ и да го туримъ въ клѣтката на птичката.

— Отрѣжи по-напрѣдъ лай-кучката! — каза другото.

— Защо? Тя изглежда много хубаво въ срѣдата. Нека си седи, — каза първото момче.

Тѣ отрѣзаха четвъртитъ чимъ съ лай-кучката въ срѣдата и го занесоха въ клѣтката. Бѣдната чучулига се разпърха, когато взеха да турятъ чима; удряше крилата си въ прѣчкитѣ на клѣтката, и дълго врѣме не забѣлѣза лай-кучката.

Едва слѣдъ пладнѣ чучулигата слѣзе на дъното на клѣтката, съ размѣкнати пера и замглени очи.

„Оставиха ме да умра отъ жажда“, извика тя. „Гърлото ми засъхна. Трѣбва вече да кажа сбогомъ на синето небе, гдѣто тъй често

пѣхъ, и на зеленото поле, гдѣто е гнѣздото ми, и на всичко — всичко, което Богъ е създалъ“.